

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 30. októbra 2012 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duřu v trestnej veci proti obvinenému **F. B. a spol.**, pre zločin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného M. A. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 10. septembra 2009, sp. zn. 4To/44/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. A. sa **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 1. júna 2009, sp. zn. 1T/176/2007, bol obvinený M. A. uznaný vinným, a to so spolupáchateľstvom spáchaného zločinu vydierania podľa § 20 Tr. zák. k § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. a so spolupáchateľstvom spáchaného prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 20 Tr. zák. k § 183 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 31. marca 2007 asi o 14 hod. v obci V., okres T. na ulici M. najskôr obvinený M. A. okríkol tam sa korčuľujúceho maloletého D. B., nar. X., následne k nemu pristúpil obvinený F. B., ktorý ho vtiahol do dvora rodinného domu obvineného M. A. na ulici M. č. 80/116, kde obvinený M. A. uzamkol vchodové dvere domu a následne obaja obvinení nútili vypiť maloletého omamnú látku – alkohol, pričom sa mu vyhrážali, že pokiaľ alkohol nevypije, utopia ho v potoku, v dôsledku čoho maloletý D. B. vypil jedenkrát pol deci a potom ešte dvakrát menšie množstvo bližšie nestotožneného alkoholu, po čom mu obvinení dovolili z domu odísť, maloletý D. B. bol po príchode domov prevezený do Nemocnice v T., kde bola u neho zistená prítomnosť 0,21 promile alkoholu v krvi a jeho zdravotný stav si vyžadoval liečenie v trvaní do 7 dní.

Za to bol obvinenému M. A. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený M. A. na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený M. A. odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní čo do viny a trestu.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozsudkom z 10. septembra 2009, sp. zn. 4To/44/2009 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obvineného M. A. uznal vinným (len) zo spáchania zločinu vydierania spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák. k § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 31. marca 2007 v presne nezistenom čase medzi 13 hod. až 14 hod. v obci V., okres T. na ulici M. najskôr obvinený M. A. okríkol tam sa korčuľujúceho maloletého D. B., nar. X., následne k nemu pristúpil obvinený F. B., ktorý ho vtiahol do dvora rodinného domu obvineného M. A., uzamkol vchodové dvere domu a následne obaja obvinení nútili vypiť maloletého omamnú látku – alkohol, pričom sa mu vyhrážali, že pokiaľ alkohol nevypije, utopia ho v potoku, v dôsledku čoho maloletý D. B. vypil jedenkrát pol deci a potom ešte dvakrát menšie množstvo bližšie nestotožneného alkoholu, po čom mu obvinení dovolili z domu odísť, maloletý D. B. bol po príchode domov prevezený do Nemocnice v T., kde bola u neho zistená prítomnosť 0,21 promile alkoholu v krvi a jeho zdravotný stav si vyžadoval liečenie v trvaní do 7 dní.

Za to bol obvinenému M. A. podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. nezistiac poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Tr. zák. a zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. a s použitím § 38 ods. 2, 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený M. A. na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obvinený podal proti rozhodnutiu krajského súdu sám dovolanie z 22. septembra 2009, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. mája 2010, sp. zn. 2Tdo/17/2010 podľa § 382 písm. d/ Tr. por. odmietol (keďže nebolo podané prostredníctvom obhajcu).

Neskôr (21. augusta 2012) podal dovolanie opäť, a to už prostredníctvom svojho obhajcu. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, druhý, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a tretí, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dovolaní obvinený najprv poukázal na to, že pokiaľ by krajský súd dôsledne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov prvostupňového rozhodnutia o správnosť postupu okresného súdu a skutočne by prihliadal na vady, ktoré neboli odvolaním vytýkané, bol by dôvodne zistil, že sú tu dané zákonné dôvody pre vydanie rozhodnutia v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/ až písm. c/ Tr. por. Pochybenia okresného súdu sa podľa názoru obvineného týkajú porušenia ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby. Keďže krajský súd vychádzal zo skutkových zistení okresného súdu, nevyrovnal sa so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie a zistený skutkový stav nesprávne posúdil. Vznikli tiež pochybnosti o správnosti skutkových zistení, pretože na objasnenie veci bolo treba dôkazy opakovať alebo vykonávať ďalšie dôkazy. Tieto všetky pochybenia neboli napravené ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku, a preto obvinený ako dovolací dôvod uplatnil i § 374 ods. 3 Tr. por.

Obvinený vo svojom dovolaní v časti V. Odôvodnenie dovolacích dôvodov uvádza nasledovné:

„Po podaní obžaloby zo dňa 11. 10. 2007 okresným prokurátorom, som ja obvinený M. A. opätovne, na základe môjho oznámenia/žiadosti zo dňa 22. 10. 2007, žiadal vypočuť svedka A. G., poškodenú H. C., obvineného M. A. a obvineného F. B. na detektore lži a zároveň som žiadal o konfrontáciu s poškodenou, pričom som sa odvolával na môj návrh zo dňa 30.4.2007, ktorým som žiadal už v prípravnom konaní vyšetrovateľa o takéto doplnenie vyšetrovania. Rovnako ako zo strany vyšetrovateľa, tak aj zo strany súdu prvého stupňa

nebolo tejto mojej žiadosti vyhovené. Vyšetrovateľ odôvodnil odmietnutie vyššie uvedeného návrhu na doplnenie vyšetrovania počas prípravného konania obyčajnou a hlavne subjektívnou argumentáciou „pretože ho nepovažujem za potrebný“. Navyše, prvostupňový súd sa žiadosťou na doplnenie dokazovania vôbec nezaoberal, pretože tento môj návrh, resp. žiadosť o doplnenie dokazovania počas hlavného pojednávania ani neodmietol ale ani samostatným uznesením v zmysle § 272 ods. 3 Tr. por. tomuto môjmu návrhu, resp. žiadosti o doplnenie dokazovania nevyhovel.

Pokiaľ by už na samom začiatku postupovali OČTK v prípravnom konaní v súlade s nasledovnou vyhľadávacou zásadou uvedenou v § 2 ods. 10 Tr. por.....a na to nadväzne aj Okresný súd Topoľčany tak, že by na hlavnom pojednávaní vykonal dôkazy navrhnuté mnou už v prípravnom konaní, teda Okresný súd Topoľčany, by nevychádzal len z dôkazov ktoré sú v môj neprospech ako obvineného, ale vyhľadávali by sa aj dôkazy svedčiace v prospech mojej osoby ako obvineného, resp. dovolili, resp. pripustili by súdom prvého stupňa vykonať všetky dôkazy navrhnuté mojou osobou, ako obvineným, bolo by zabezpečené spravodlivé prejednanie a rozhodnutie v tejto trestnej veci.

Dovoľujem si však poukázať na skutočnosť, že jedine orgány činné v trestnom konaní a súdy sú oprávnené hodnotiť dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por. Som presvedčený, že hodnotenie obsahu výsluchu mal. svedka D. D. znalkyňou Doc. H. z odboru psychológia je neprípustné a len zbytočne ovplyvnilo súd prvého stupňa pri hodnotení tohto dôkazu z dôvodu jej profesného zamerania. Týmto sa snažím teda poukázať na postup súdu pri zabezpečovaní a ním realizovanom hodnotení vykonaných dôkazov. Výpoveď poškodeného mal. D. B., jeho matky poškodenej H. C. a starej mamy A. G. súd prvého stupňa vyhodnotil ako dôveryhodné aj napriek ich blízkemu pomeru a naopak, pri výpovedi obžalovaných, svedka F. B. st., svedka J. D. a jeho syna mal. D. D., je príbuzenský pomer a kamarátsky vzťah pre súd prvého stupňa prekážkou vierohodnosti.

Som si vedomý znenia § 135 Tr. por. a taktiež poznám stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 30/2010 ktorým sa zjednocuje výklad zákona o otázke, či môže byť obžaloba opretá o svedecké výpovede vykonané pred vznesením obvinenia, ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“, ako aj k otázke, či týmto postupom došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu, sp. zn. Tpj 63/2009.... Napriek tomu, že OČTK, Okresný súd Topoľčany a aj Krajský súd Topoľčany postupovali v súlade s vyššie citovaným ustanovením a stanoviskom NS SR, som presvedčený, že na výpoveď D. B. nie je možné aplikovať výnimku zo zásady kontradiktórnosti vyplývajúcej zo stanoviska NS SR.

Neaplikovateľnosť tejto výnimky zdôvodňujem nasledovným:

V trestnom práve procesnom je nevyhnutné rozlišovať osobu svedka a osobu svedka – poškodeného. ... Hoci D. B. vypovedal ako svedok - osoba mladšia ako 15 rokov, teda môže sa zdať, že by na jeho výpoveď bolo možné aplikovať výnimku zo zásady kontradiktórnosti, no vzhľadom k tomu, že je zároveň svedkom – poškodeným, som toho názoru, že túto výnimku nemožno aplikovať na jeho výpoveď. Táto skutočnosť, že na výpoveď D. B. je potrebné nazerať ako na výpoveď poškodenej osoby, bola založená „de iure“ až vznesením obvinenia, hoci „de facto“ jej tento status patril už v čase kedy vypovedal ako svedok – osoba mladšia ako 15 rokov.

Osobitosťou a zároveň rozdielnosťou tohto môjho trestného konania a rozhodovania v porovnaní s výnimkou zo zásady kontradiktórnosti opísanou vyššie je to, že výnimka zo zásady kontradiktórnosti sa vzťahuje na výsluch svedka – osoby mladšej ako 15 rokov, ktorá vystupuje v procesnom postavení svedka – osoby mladšej ako 15 rokov počas celého trestného konania a nemôže sa vzťahovať na svedka – osobu mladšiu ako 15 rokov, ktorá po vznesení obvinenia nadobudne status poškodeného.

Vzhľadom k tomu, že maloletý D. B. bol v danom trestnom konaní v procesnom postavení svedka – poškodeného a nie svedka, jeho výpoveď nemôže byť v tomto trestnom konaní ako dôkaz použitá, pretože sa na ňu nevťahuje výnimka zo zásady kontradiktórnosti. Takýmto postupom Okresného súdu Topoľčany a Krajského súdu v Nitre, a na to nadväzujúcimi rozsudkami týchto súdov bolo teda zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu ako obvineného M. A. a zároveň, prvostupňový aj druhostupňový súd vykonal dôkaz (výsluch maloletého D. B.) nezákonným spôsobom, pretože súd mal zabezpečiť z úradnej moci (ex offio) opakovaný výsluch D. B. tak, že ho mal vypočuť na hlavnom pojednávaní a nie len prehrať jeho výsluch na CD nosiči, pretože ako som už vyššie uviedol, na jeho výsluch sa nevťahuje výnimka zo zásady kontradiktórnosti.

Taktiež som presvedčený, že právne posúdenie zisteného skutku je nesprávne, pretože nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. ... Pokiaľ bude teda vychádzať len zo zisteného skutkového stavu, tak konanie mojej osoby, ako obvineného M. A. v žiadnom prípade nemožno považovať za trestný čin.

Pokiaľ sa teda na základe zisteného skutkového stavu nepreukáže, že páchatel konal s úmyslom (priamym alebo nepriamym), nie je možné odsúdiť ho za spáchanie trestného činu vydierania. ... Už v zápisnici o výsluchu mojej osoby, ako obvineného zo dňa 2.4.2007 som uviedol vo svojej výpovedi nasledovné: „Je mi to ľúto, že to takto všetko dopadlo, ale ja som určite nemal v úmysle urobiť chlapcovi zle, nakoľko toho chlapca D. poznám a v živote by som mu neublížil.“ Z mojej strany nešlo o úmysel ani chlapca vydierať, ani mu iným

spôsobom ublížiť. V priebehu celého trestného konania zároveň nebolo žiadnym priamym dôkazom preukázané, že moje vyššie citované tvrdenie nie je pravdivé.

Súd prvého stupňa a súd druhého stupňa teda nijako vecne neodôvodnili preukázanie viny mojej osobe, ako obvinenému M. A.. Pokiaľ však týmito strohými a vecne nepodloženými tvrdeniami súdu prvého aj druhého stupňa má byť moja vina, ako obvineného M. A. odôvodnená, v tom prípade takéto odôvodnenia a tomu zodpovedajúce rozsudky považujem sa arbitrárne a nepostačujúce a naďalej som presvedčený, že moja vina ako obvineného M. A. nebola preukázaná ani na súde prvého stupňa, ani v druhostupňovom konaní.

Na základe zisteného skutkového stavu nie je teda možné tvrdenie a tomu zodpovedajúce výroky súdu, že mojej osobe, teda obvinenému M. A., bolo preukázané vo vzťahu skutkovej podstaty trestného činu vydierania danej § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. úmyselné konanie.

Mám za to, že skutková veta obžaloby, rozsudku Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/176/2007 – 553 zo dňa 1. 6. 2009, by mali namiesto chybného znenia „utopia v potoku“ obsahovať znenie „hodia do potoka“, pretože tak vyplýva z viacerých výpovedí, ktoré prevažujú nad výpoveďou maloletého D. B., pričom ostatnými vykonanými dôkazmi nebolo preukázané inak. Z uvedeného dôvodu je zřejmé, že objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu vydierania, t.j. násilie, hrozba násilia alebo hrozba inej ťažkej ujmy, nebola počas celého trestného konania môjmu konaniu preukázaná. S prihliadnutím na skutočnosť, že maloletý D. B., ja obvinený M. A. a F. B. sme boli kamaráti, čo vyplýva aj z výpovede maloletého D. B., nemohol maloletý D. B. vnímať tvrdenie „hodíme do potoka“ ako prvok násilia, ale ako žart. Poukazujem na skutočnosť, vyplývajúcu z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.1.2008, sp. zn. 2Tdo/46/2007, že skutok z ktorého som bol uznaný za vinného nie je v skutkovej vete súdu prvého a druhého stupňa vymedzený tak, aby zodpovedal skutkovým zisteniam a následne znakom skutkovej podstaty predmetného trestného činu vydierania. Dôsledkom takto nesprávneho znenia skutkovej vety rozsudku Okresného súdu Topoľčany... a rozsudku Krajského súdu v Nitre..., súd prvého aj druhého stupňa nesprávne právne posúdil ustálený skutok v (nesprávnej) skutkovej vete týchto rozhodnutí ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa.“

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. jeho dovolaniu vyhovel, na základe ním zisteného dôvodu dovolania vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach o ktoré sa tento dôvod opiera, súčasne v zmysle § 386 ods. 2 Tr. zák. v plnom rozsahu zrušil týmto

dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre z 10. septembra 2009, sp. zn. 4To/44/2009 a podľa okolností prípadu v plnom rozsahu zrušil aj predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Topoľčany z 1. júna 2009, sp. zn. 1T/176/2007, ako predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa a aby v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila Okresná prokuratúra Topoľčany, ktorá navrhla toto podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, či je podané oprávnenou osobou a či je prípustné. Dovolaním bol napadnutý právoplatný rozsudok Krajského súdu v Nitre z 10. septembra 2009, sp. zn. 4To/44/2009, ako súdu odvolacieho. Proti takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por. Dovolanie bolo taktiež podané prostredníctvom obhajcu, čím bola splnená aj podmienka jeho podania oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Bolo podané včas a na zákonom určenom mieste (§ 370 Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a označuje chyby konania a dôvod dovolania (§ 374 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným M. A. nie je dôvodné (chyby vytýkané v dovolaní nepredstavujú naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu), a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolací súd skúmal najprv naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., t.j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Obvinený tento dovolací dôvod postavil na skutočnosti, že ani vyšetrovateľ a ani súd nevyhoveli jeho návrhom na doplnenie dokazovania a spochybnil hodnotenie dôkazov súdmi. Podľa jeho názoru právo na jeho obhajobu bolo porušené aj neopakovaním výpovede maloletého svedka poškodeného po vznesení obvinenia.

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Toto právo obvineného spočíva aj v navrhovaní dôkazov v zmysle § 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por. a zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Tdo/45/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

Zo spisového materiálu vyplýva, že vyšetrovateľ PZ urobil záznam o odmietnutí návrhu na doplnenie vyšetrovania (č.l. 259), pričom sám obvinený pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania uviedol spolu s obhajcom, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania (č.l. 266, 284, 285).

Pokiaľ ide o konanie pred súdom obvinený A. na verejnom zasadnutí, ktorého predmetom bolo predbežné prejednanie obžaloby vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 311), preto súd nemal ani o akom návrhu rozhodnúť. V ďalšom priebehu trestného konania predsedníčka senátu sa riadne vysporiadala s návrhmi na doplnenie dokazovania (č.l. 518) a predtým ako vyhlásila dokazovanie za skončené sa opýtala i obvineného, či má návrh na doplnenie dokazovania, pričom návrhy na doplnenie dokazovanie neboli (č.l. 544). Krajský súd v Nitre tiež na verejnom zasadnutí uviedol, predtým ako udelil slovo na konečné návrhy, že dôkazy na verejnom zasadnutí sa vykonávať nebudú (č.l. 590).

Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, 11 Tr. por. ako aj ich vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Pokiaľ by aj išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné skúmať, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, t.j. či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie o vine obvineného. Keďže ako už bolo vyššie konštatované,

v tomto prípade porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, potom neprichádza do úvahy ani skúmanie rozsahu porušenia tohto práva.

Ďalej tiež nemožno súhlasiť s mylným názorom obvineného, ktorý sa týka vykonania výsluchu svedka D. B. pred vznesením obvinenia. Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. decembra 2009, sp. zn. Tpj 63/2009 (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2010) jednoznačne vyplýva, že výnimku z kontradiktórneho postupu predstavujú aj výpovede svedkov mladších ako 15 rokov, bez ohľadu na to či ide o svedka poškodeného alebo „len o svedka“.

Pokiaľ obvinený namieta v rámci dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., že súd nevykonal výsluch maloletého svedka po vznesení obvinenia, nie je možné uplatniť tento dovolací dôvod, nakoľko tu sa predpokladá, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré v skutočnosti aj boli vykonané, ale nie zákonným spôsobom.

Posudzujúc posledný obvineným uvádzaný dovolací dôvod je zrejmé, že argumenty obvineného stoja úplne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože v tomto prípade môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietať právne vady, ale nie je možné účinne namietať vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietať, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne.

Najvyšší súd argumentáciu obvineného “Mám za to, že skutková veta obžaloby, rozsudku Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/176/2007 – 553 zo dňa 1. 6. 2009, by mali namiesto chybného znenia „utopia v potoku“ obsahovať znenie „hodia do potoka“..; nebral do úvahy, nakoľko je zrejmé, že ide o námietky skutkovej povahy, čo nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu zločinu vydierania spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák. k § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák., táto zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného vo výroku rozsudkov oboch súdov po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna. Zo skutkovej vety rozsudkov súdov (ktorú najvyšší súd meniť nemôže) jednoznačne

vyplýva, že ide o úmyselné konanie zo strany oboch obvinených (teda i obvineného M. A.) porušiť zákonom chránený záujem spôsobom uvedeným v osobitnej časti Trestného zákona.

Obvinený uplatnil samostatne i dovolací dôvod uvedený v § 374 ods. 3 Tr. por., teda že vytýkané pochybenia konania na súde prvého stupňa neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Takto však nie je možné chybu rozhodovania alebo konania, ktoré mu predchádzalo v dovolacom konaní uplatňovať. Ak sa namieta chyba konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 Tr. por., a takto musí aj byť v dovolaní označená (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. júna 2012, sp. zn. 2Tdo/24/2012).

Z uvedených dôvodov potom najvyšší súd musel po prejednaní veci na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného M. A. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 30. októbra 2012

**JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková